

Arrest

nr. 156 619 van 18 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 augustus 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 december 2013 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.08.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 05.04.2011 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Een tweede asielaanvraag werd op eenzelfde wijze op 28.10.2011 afgesloten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procédures - namelijk ongeveer twee jaar en vijf maanden voor de eerste en zes maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene is op facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Aangaande de beweerdde vrees voor terugkeer: hier wordt geen enkel stavingsstuk van voorgelegd. De advocaat haalt een schrijven van UNHCR aan, doch dit werd niet bij de eigenlijke aanvraag gevoegd. Hier wordt dan ook geen rekening mee gehouden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het feit dat betrokkene sinds november 2008 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkene kreeg reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en wist dat zijn verblijf in België precair was. Het feit dat betrokkene zich in illegaal verblijf genesteld heeft, kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract en loonfiches voorlegt kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 28.10.2011 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Voorwerp van het beroep

Verzoeker diende een annulatieberoep in ten aanzien van “de beslissing van de FOD BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 18.12.2013, betekend op 10.01.2014”. Hij voegt bij zijn verzoekschrift twee beslissingen van die datum, zijnde een weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en een inreisverbod (bijlage 13sexies). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker zich uitsluitend richt tegen de verblijfsweigering. De bestreden beslissing wordt dan ook geacht de weigering van een machtiging om verblijf genomen op 18 december 2013 te zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het vertrouwensbeginsel. Hij licht het middel toe als volgt:

“Dat de bestreden beslissing stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn.

Wat betreft de buitengewone omstandigheden die de indiening van de aanvraag aantonen in België: ontvankelijkheid van de aanvraag Het nieuwe artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat « In buitengewone omstandigheden, en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bg' de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België' worden afgegeven », Dit artikel vervangt het vroegere lid 3 van artikel 9 van de wet van 15 december 1980. Dit artikel liet eveneens het verblijf binnen het Koninkrijk toe en was als volgt opgesteld: « In buitengewone omstandigheden kan de machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft, Deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven). Het gelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur zouden bevelen dat, naar analogie van het bepaalde in het nieuwe artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980, rekening wordt gehouden, bij het onderzoek van onderhavige aanvraag van een machtiging tot verblijf, met de rechtspraak die voortvloeit uit de toepassing van voorgaande derde lid van artikel 9 van de wet van 15 december 1980. Uit de Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. : 04/07/2007), wordt duidelijk dat de buitengewone omstandigheden « de terugkeer van de belanghebbenden naar hun land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. ». De genoemde omzendbrief bepaalt bovendien dat deze onmogelijkheid tot terugkeer kan worden verbonden aan elementen die zich zowel in België als ergens anders kunnen bevinden.

Hoewel niet wordt betwist dat de eiseressen momenteel ongeregeld verblijven op het Belgisch grondgebied, blijven er buitengewone omstandigheden bestaan die in hun geval kunnen worden opgehaald. De Raad van State erkent in dit opzicht dat artikel 9, lid 3, van de wet van 15 december 1980, gewenst was door de wetgevende macht, zoals blijkt uit de voorbereidende werken, om «verontrustende situaties die een menselijke behandeling vergen» tegemoet te komen. Hij heeft eveneens verduidelijkt dat « deze bepaling geenszins aan de vreemdeling oplegt om het Koninkrijk op geregelde manier te zijn binnen getreden of er op geregelde wijze te verblijven » (E.G., 12 maart 2004, n° 129,228, &v .dr.étr, n° 127,2004, Pl': 68-70. Wat het geval is in onderhavige zaak. In overeenstemming met de nieuwe regularisatiecriteria vermeld in de instructies aangaande de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 door de Staatssecretaris aan Immigratie, is het passend om de aandacht erop te vestigen dat de belanghebbenden beantwoorden aan één of meerdere van deze criteria. Inderdaad, de genoemde instructies bepalen uitdrukkelijk dat: ((Bepaalde specifieke humanitaire)) situaties de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en van artikel 9bis, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

1. Langdurige procedures

(...)

Inderdaad, de genoemde instructies bepalen uitdrukkelijk dat: «Bepaalde specifieke « humanitaire » situaties de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en van artikel 9bis, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: « 1.1 Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 3 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 4 jaar (alleenstaanden, andere families). Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure minstens vier jaar geleden werd ingeleid bij de asielinstanties, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

(CGVS), de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) of de (inmiddels afgeschafte) Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, of nog, de vreemdeling die minstens vier jaar heeft moeten wachten alvorens een uitvoerbare beslissing vanwege deze zelfde instanties hem werd betekend betreffende zijn asielaanvraag. De termijn van vier jaar wordt teruggebracht op drie jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig school liepen (in het kleuter, lager, secundair en/tot hoger onderwijs) tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure. De periode van drie of vier jaar wordt betekend vanaf de datum van indiening van de asielaanvraag bij de bevoegde dienst zoals bedoeld in artikel 7112 van het KB van 8 oktober 1981, tot de datum van betekening van een uitvoerbare beslissing waarmee de asielaanvraag wordt afgesloten. Indien de Raad van State of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing betreffende de asielaanvraag heeft vernietigd, wordt de termijn waarbinnen deze instantie een uitspraak doet, in rekening gebracht. Dit geldt evenzeer voor de termijn die nodig is voor de betrokken asielinstantie om opnieuw over de asielaanvraag te beslissen. Er zal geen rekening worden gehouden met de duur van de asie/procedure, indien deze geheel of gedeeltelijk te wijten is aan het misleidend gedrag van de aanvrager.

EN

1,2 Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure (4 jaar voor families met schoolgaande kinderen of 5 jaar voor alleenstaanden en andere families), waarbij procedure voor de Raad van State en/ of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend. Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure. aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/ of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het Oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure. reeds minstens 5 jaar duur: of 5 jaar geduurd helft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft). Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/ of art. 9bis van de vreemdelingenwet moet het nog hangende zijn of afgesloten na 18 maart 2008 [datum van het regeerakkoord]. De verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet ingediend zijn voor 18 maart 2008,

(: .)

De termijn in het kader van een procedure artikel 9, lid 3 en/ of art. 9bis vreemdelingenwet volgend op de asielprocedure (of op de asielprocedure en Raad van State procedure) wordt enkel meegerekend indien de aanvraag binnen de vijf maanden na de definitieve beslissing door de asiel instanties of de Raad van State werd ingediend.

De termijnen van vier of vijf jaar bevatten ook alle wettelijke termijnen voor het indienen van een beroep ten aanzien van een negatieve beslissing betreffende de asielaanvraag. De termijn tussen de datum van de betekening aan de betrokkene van de definitieve beslissing betreffende zijn asielaanvraag en deze waarop eventueel een aanvraag artikel 9,3 en/ of art. 9bis vreemdelingenwet werd gedaan, wordt eveneens meegeteld, weliswaar beperkt tot twee maanden.)) In onderhavig geval, zijn de belanghebbenden in België aangekomen waar ze, op datum van 7 oktober 1999 een aanvraag tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling hebben ingediend onder een valse identiteit- uit vrees terug naar hun land van herkomst te worden gestuurd, waar hun leven en veiligheid werden bedreigd, in geval van afwijzing van hun asielaanvraag.

Deze aanvraag werd afgesloten door een bevestigende beslissing van het CGVS van 27 november 2002, hetzij na meer dan drie jaar procedure. Verzoekers hebben een beroep tot opschorting en nietigverklaring ingediend tegen deze beslissingen die hen de hoedanigheid van vluchteling weigeren. Dit beroep is momenteel hangende. Op datum van 21 augustus 2007, hebben de eiseressen een aanvraag van een machtiging tot verblijf ingediend voor medische redenen op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Vreemdelingenzaken heeft echter beslist, bij beslissing van 11 december 2012, de aanvraag tot verblijfsregularisatie voor medische redenen hoofdzakelijk, te verwerpen, en dit, na vijf jaar procedure, De belanghebbenden vallen dus perfect onder dit regularisatiecriterium voor zover De duur van de asielprocedure, voor de definitieve beslissing van het CGVS, verlopen is over meer dan drie jaar (schoolgaande kinderen)

De totale duur van de verschillende ingediende procedures de vier jaar (families met kinderen) overschrijdt op datum van 2 oktober 2010 Het beroep ingediend voor de Raad van State tegen de beslissing van het CGVS nog

steeds hangende is sinds het jaar 2002 De aanvraag van machtiging tot verblijf voor medische redenen werd ingediend in 2007, ontvankelijk werd verklaard, geactualiseerd werd op basis van de instructie van 19 juli 2009, alvorens hoofdzakelijk te zijn verworpen in maart 2013 De termijn tussen twee procedures (asiel/EG/9.3) nooit de vijf maanden overschreden heeft, waarbij de aanvraag gebaseerd op artikel 9ter

van de wet van 15/12/80 werd ingediend terwijl het beroep nog steeds hangende was voor de Raad van State. Hoewel de instructie van 19.07.2009 nietig werd verklaard door de Raad van State op datum van 11.12.2009, heeft de Staatssecretaris, verantwoordelijk voor het Migratiebeleid, er zich openbaar toe verbonden de criteria, zoals beschreven in de instructie van 19.07.2009, toe te passen krachtens zijn discretionaire macht; De Afgevaardigde van de Staatssecretaris, verantwoordelijk voor het Migratiebeleid, kan zich dus niet baseren op het feit dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 nietig heeft verklaard, om elk hoofdzakelijk debat aangaande de toepassing van deze criteria op het geval van de eiseressen weg te schuiven. Inderdaad, redelijkerwijs kunnen we de herhaalde verplichting door de Staatssecretaris verantwoordelijk voor het Migratiebeleid, om de instructies van 19.07.2009 te blijven toepassen, hoewel deze nietig werden verklaard door de Raad van State, niet negeren, en dit krachtens zijn discretionaire macht. Deze verplichting is bovendien lange tijd officieel gepubliceerd op de ontvangstpagina van de web site van Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be);

We kunnen eveneens redelijkerwijs niet negeren dat sinds de inwerkingtreding van de instructies van 19 juli 2009 en ondanks hun nietigverklaring door de Raad van State, meer dan 20000 personen (bron BELGA), tot op heden, geregulariseerd werden op basis van deze instructies; Het is in dit opzicht passend om te herinneren dat « De omzendbrieven, zelfs wanneer ze ontdaan zijn van elke bindende waarde ten opzichte van de burgers, in bepaalde gevallen in staat zijn om rechtsgevolgen voor te brengen buiten de sfeer van de administratie en dit, op grond van de algemene principes van recht: ze kunnen de administratie binden omdat ze in hoofde een verplichting uitdrukken bij unilaterale wil, ze kunnen dienen als rechtvaardigingsredenen voor een overtreding door in hoofde van diegene die vervolgd wordt een onweerlegbare rechtsfout te veroorzaken; ten slotte, en in het bijzonder, kunnen ze in hoofde van de burger wettelijke verwachtingen opwekken die door de administratie moeten worden nagekomen)) (bekijk in die zin R. ERGEC, onder Cass., 4 september 1995, RC.J.B., 1998, p.20); In onderhavige zaak, is het onbetwistbaar dat de verklaringen van de vertegenwoordigers van de Staatssecretaris verantwoordelijk voor het Migratiebeleid, die meermaals werden uitgedrukt aan een panel van representatieve organisaties en via de media, in hoofde van een bepaald aantal vreemdelingen wettelijke verwachtingen hebben teweeg gebracht, evenals dat deze verklaringen gedeeltelijk een verplichtende waarde hadden;

Hoewel niet mag worden betwist dat men uit de ministeriele instructies een waar recht tot regularisatie kan afleiden, is het echter passend om te herhalen dat als het principe « Patere legem qttam ipse jeast: » , verbonden met het principe van wettelijk vertrouwen, de overheid er niet toe verplicht de gedragslijnen, die ze zichzelf geeft, onvoorwaardelijk na te leven, het haar echter wel oplegt om er rekening mee te houden en om de handelingen, via

dewelke ze er van zou willen afwijken, specifiek te motiveren; Door te beslissen om de eigen regels niet op te volgen zonder de redenen van afwijking specifiek te motiveren, zou de Afgevaardigde van de Staatssecretaris verantwoordelijk voor het Migratiebeleid, de eiser discrimineren tegenover de 10000 vreemdelingen die reeds hebben kunnen genieten van de betwiste instructies; Het algemeen principe van recht « Patere legem ») verleent de burger inderdaad het recht om te eisen dat de criteria van een openbaar gemaakte richtlijn voor hem worden toegepast, uitgezonderd gemotiveerde uitzondering. Dit standpunt werd bevestigd door de Raad van State in een arrest van 10 april 2006 n0157.452, hetwelke zegt dat als de ministeriele verklaring van december 2004 (die de regularisatie voorziet van asielaanvragers waarvoor de duur van de asielprocedure uitermate groot was) niet de aard had van een rechtsnorm, het nochtans passend zou zijn om zich vragen te stellen over de aard ervan en over de gevolgen die eraan kunnen worden verbonden; Uit het standpunt van Vreemdelingenzaken, volgens hetwelke « de ministeriele verklaring waarnaar de belanghebbende verwijst, niet de aard heeft van een rechtsnorm, zelfs al kan ze de burgers op een dwaalspoor brengen betreffende haar ware aard. Het is ook voor die reden dat zekere publiciteit zal worden gemaakt met als doel ze bekend te maken », blijkt dat vreemdelingenzaken van oordeel was dat het slechts ging om een verklaring van politieke opzet, die de "regels" bepaalt die door Vreemdelingenzaken moeten worden uitgevoerd, maar dan ontdaan van verplichtende aard en dat Vreemdelingenzaken deze dus volgens haar eigen wil kan nakomen off niet; De Raad van State heeft dientengevolge de institutionalisering van de administratieve willekeur en juridische onveiligheid die eruit voortvloeit bekrachtigd; Het is in dit opzicht passend om op te merken dat de extreem lange duur van een asielprocedure (3 jaar voor families met schoolgaande kinderen) een permanent regularisatiecriterium vormt dat op constante en overvloedige wijze wordt toegepast sinds het jaar 2004, en bekrachtigd door de instructie van Minister Turtelboom van 27 maart 2009, dewelke nooit nietig werd verklaard.

In het licht van wat voorafgaat en voor zover: De asielprocedure van de belanghebbenden meer dan drie jaar heeft geduurd De drie meisjes in het Frans naar school gaan op het grondgebied sinds het begin van hun onderwijs; twee meisjes zijn trouwens geboren op het grondgebied. Het beroep dat werd ingediend voor de Raad van State tegen de beslissing van het CGVS nog steeds hangende is. Het onderzoek van de aanvraag van een machtiging tot verblijf voor medische redenen, ingediend terwijl het

beroep nog steeds hangende was voor de Raad van State, meer dan vier jaar geduurd heeft. Het is nodig rekening te houden met de moeilijk herstelbare ernstige schade waaronder de belanghebbenden hebben geleden als gevolg van de extreem lange duur van hun procedure en hun aanvraag van onbeperkte machtiging tot verblijf in te willigen. Wat betreft de hoofdzaak. Deze elementen rechtvaardigen dus eveneens de hoofdzaak van onderhavige vraag. Uit dit verslag vloeit voort dat het nodig is om de aanvraag van machtiging tot verblijf van de belanghebbenden in te willigen. Ik zou u bijgevolg dankbaar zijn, Meneer de Burgemeester, om onderhavige zaak te willen ontvangen, deze een gunstig gevolg te geven en: In de hoofdzaak, aan mijn klanten een onbeperkt Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister te overhandigen als gevolg van de extreem lange duur van hun procedures. In de buitengewoon aanvullende zaak en in het geval de voorwaarden van dit criterium niet werden voldaan voor verantwoorde gemotiveerde redenen, dit dossier overhandigen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen ter kennisneming. Ik dank u voor het vervolg dat u zult geven aan onderhavig dossier en blijf ter uw beschikking voor elke bijkomende inlichting dat u zou wensen betreffende het dossier en de privésituatie van mijn klanten [« De zorgplicht legt de Overheid op om zorgvuldig te werken wanneer ze onderzoek uitvoert! over feiten en om er op te letten dat alle nuttige gegevens) haar worden overhandigd opdat haar beslissing kan worden gevonnisd na een behoorlijke beoordeling van alle nuttige gegevens in de zaak» (EG n° 58.328,23.02.96)]3. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (Rv.St., TIDJS, nr. 24.651, 18 september 1984, Rw., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsverplichting. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Commissaris Generaal. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. Overeenkomstig artikel 39/69, §1, 4° van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift een uiteenzetting van de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder de uiteenzetting van een “middel” wordt verstaan, het aanvoeren van de door de verzoekende partij geschonden geachte rechtsnorm en de uiteenzetting van de wijze waarop deze norm geschonden wordt.

Na lezing van het middel blijkt niet dat er een concrete grief wordt aangevoerd die betrekking kan hebben op de bestreden beslissing. Immers, na een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 9bis van de vreemdelingenwet, het gelijkheidsbeginsel, en de vernietigde instructie van 19 juli 2009, houdt verzoeker een betoog met betrekking tot de mate waarin langdurige asielpcedures voor gezinnen met kinderen dienen aanleiding te geven tot regularisatie. Zo zou te dezen sprake zijn van drie meisjes die in het Frans naar school gaan, van een procedure die aansleept sedert 2002, van een beroep bij de Raad van State dat het thans nog steeds hangende is en dat meer dan vier jaar heeft geduurd. Verzoeker spreekt van een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2002; van niets van dit alles blijkt sprake van te zijn volgens de gegevens van het administratief dossier. Evenmin blijkt dat verzoeker in 2007, zoals hij voorhoudt, een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou hebben ingediend. Uit de bestreden beslissing, noch uit de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat er in onderhavige zaak sprake is van dergelijke elementen. Zo is verzoeker een alleenstaande man die sedert 2008 in België verblijft. Hij diende opeenvolgend twee asielaanvragen in, die respectievelijk twee jaar en vijf maanden en zes maanden duurden. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat deze duur geenszins onredelijk is derwijze dat deze aanleiding kan geven tot regularisatie.

Heel het betoog met betrekking tot minderjarige kinderen en schoolgaande kinderen heeft niets te zien met de thans bestreden beslissing.

De Raad ziet niet in hoe verzoekers grieven met betrekking tot de schoolgaande kinderen, de toepassing van de regularisatie-instructie, van het feit dat de asielaanvraag meer dan vier/vijf jaar zou geduurd hebben, betrekking kunnen hebben op de concrete motieven van de bestreden beslissing, laat staan deze motivering kan aantasten.

Het middel is, indien al ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT